

JEŽ

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

Dobra soproga.

A: „Izvolite smodko, kupila mi jih je moja soproga!“

B: „Kaj! in vi vedno tožite čez vašo soprogo, moja bi mi nikdar ne kupila tako finih smodk!“

A: „Kaj pa pomaga, ko jih pa ne smem kaditi sam, ponuditi jih smem samo, kadar nas kdo obiše!“

Vzrok.

Prvi postopač: „Ti se hočeš oženiti z vdovo z desetimi otroci, kaj si neumen?“

Drugi postopač: „Da, to olajša mnogo mojemu zagovorniku zagovor, kadar bom sedel na za-tožni klopi.“

Krasno prenočišče.

Tujec (zjutraj gostilničarju): „Tako slabo, ko v vaši postelji, pa še nisem nikjer spal, celo noč nisem mogel zatisniti očesa!“

Gostilničar: „To je tu jako dobro, veste v tukajšnjem kraju se je izvršilo v zadnjem času več ulomov.“

„Mati se vam priporočajo ter vam pošljejo te le klobase. Zaklali smo prašiča.“

„No, le reci materi, da se jim lepo zahvaljujem, toda reci, da to ni ravno bilo treba.“

„Treba, treba je bilo. Če bi ga pustili še nekaj časa, pa bi nam poginil.“

Previden.

„Zakaj pa imate v vaši restavraciji nastavljene samo škilaste natakarje?“

„Zato, ker potem nihče ne ve, ali ga natakar opazuje, ali ne, pa ne uide nihče, brez da bi plačal ceho.“

Moderna žena.

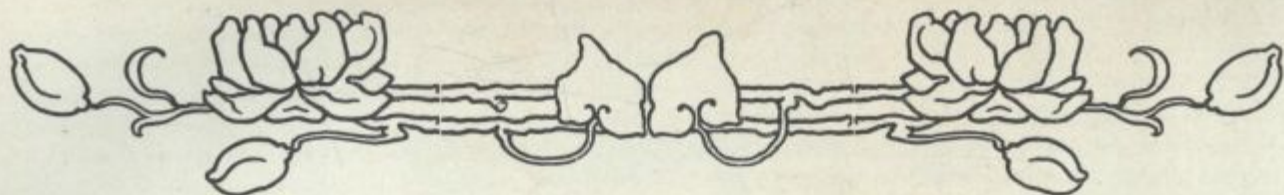

„Ljuba ženka, na suknji se mi je odtrgal gumb!“
„Naj bo, za enkrat ti ga hočem prišiti jaz, toda le s pogojem, da nikomur tega ne poveš.“

Posebnež.

„Ali ste že slišali, baron se bo oženil, in kakor sem izvedel iz gole ljubezni!“

„Temu se ne čudim, saj je bil baron vedno posebnež.“

ZA STARO IN MLADO PRAVDO.

(F. Plemič.)

Zgodovinsko povest vam pišem, pišem jo po svoje.

Rodila se je ta povest ob raznih drugih „zgodovinskih“ o naši stari pravdi. Njen rojstni kraj so obrobne opombe, ki sem si jih naredil kdajpakdaj pri čitanju. Zato bo ta povest bolj podobna krinki. A ta spačeni obraz ne velja onim izvišenim, osodepolnim časom, velja vam — fantasti. Krepka pijača, to je za naš želodec, a vi nam ponujate pene.

Dificile est satiram non scribere. Jaz za svoj del jo pišem.

I. V gradu.

Bilo je leta 1514, na dan sv. Ožbolta ob 6 uri zjutraj, ko se je prebudil graščak Heripert Jamarski*) v občirni postelji svojega malega, a trdnega gradiča na Dolenjskem. Stegnil je najprej svoji čvrsti roki nad glavo v zrak, potem ju je pa uprl v žimnico in s tem činom povzdignil gorenji del života. Potem je zavpil: „Luka! Luka! Luka!“

Jedva na tretji klic prikazala se je divje obrasla glava v durih.

„Želite gospod?“

„So moji škornji osnaženi?“

„Ne, gospod.“

„Ne in zopet ne! Čuj ti Luka“, se razjezi vitez Jamarski, „ti si prav ustvarjen zato, da boš pokvaril s svojim lenim obnašanjem še najlepšo zgodovinsko povest najboljšemu slovenskemu romanopiscu.“

„Gospod o tem ni bilo govora, ko sem stopil v službo.“

„Tedaj požuri se, pa Mici reci, da naj pripravi kosilce, a naj nareže gnjat na debelo in ne zopet tako tenko kakor papir. Presnete gospodinjke šole, vsa dekleta nam pokvarijo! Stoj! Je kaj pošte?“

„Da, včeraj je prinesel sel neko pismo z Gorenjskega.“

„Včeraj! Zakaj pa nisi dal včeraj?“

„Oprostite, malce pijani ste bili, gospod Jamarski.“

„Tedaj prinesi mi ono pisanje, spotoma pa vrzi našega kaplana iz pernic, da mi pisanje prebere.“

„Bom!“

„Luka, ne bombaj toliko, za božjo voljo.“

Luka je odšel, naš vitez pa je vstal in začel se oblačiti. Bil je orjaške postave, pravo znamenje onih burnih časov. Jedva si je umil obraz, že vstopi Mica ter prinese na občirnem krožniku kosilce.

„Tje postavi!“ ji veli vitez, ter jo vščipne v polno lice.

„Aaas!“

„Nu, nu, ne vpi tako, saj sem še fant in iščem ženko naokrog. Bi rada postala ti grajska gospa?“

„Hvala lepa, jaz imam že pastirja Janeza tu doli za ljubčeka.“

„Janeza, haaa! Pri moji . . .“

Grozno prisego bi bil tedaj izustil vitez Jamarski, da ni potrkal v tem hipu, nekdo na vrata.

„Še trkanje po vratih,“ vzdihne Heribert, „svet se je že ves pomehkužil. Naprej!“

Grajski kaplan mlad in bledoličen gospod, vstopi. Med prsti je vrtel neko pismo.

„Nu ja, dobro, dobro! Kaj vas je pa prineslo sem ob tej uri?“

„Poslali ste po mene.“

„Tako? Saj se ne mislim spovedati.“

„Pa bi bilo koristno za vas, gospod Jamarski, ker kakor vidim nameravate jesti meseno, a danes je petek.“

„Petek ali svetek, to nič ne de.“

„Oj, pregrešni svet!“ vzdihne kaplan in obrne oči pobožno navzgor proti stropu.

„Kar nič me ne pregrešujete, potrpite vsaj toliko, da izda Bleiweis svojo pratiko, potem bo bolje.“

„Potrpimo tedaj. Neko pismo imam tu z Gorenjskega.“

„Saj res, prečitajte je. Mica vun, kar zdaj pride, ni za babe.“

Ko je dekle izginilo, sedeta oba moža k mizi. Vitez natoči dve kupici in ponudi kaplanu gnjati in sira, ki je ležal na krožniku.

„Gnjati ne bom, ker je petek, a sira mi malce prihranite za potem.“

„Tudi dobro, berite!“

Bral je gospod kaplan: „Najprej vam dam vedeti, da je pismo pisano z grozno pisavo.“

„Je to pisano v pismu?“ vpraša Heribert s polnimi usti sira. Brezbožnež se je lotil namreč najprej tega.

„Ne, tega ni v pismu, to vam rečem jaz, odvrne kaplan s stranskim pogledom na sir.“

*) V starih listinah najdemo pač le nemško ime Heribert von Katzenjammerstein, a vse kaže, da je ime slov. korenike, ker so blizu gradu našli v novejšem času jama, ki je služila vitezem za apnenico.

„Berite to, kar je pisano.“

In bral je gospod kaplan opotekaje se z jezikom:

Ljubi brat in vitez!

Blagoslovi bog tvoja polja in tvoj grad, da se ne sesuje nad tvojo glavo. V čudni zadevi se obračam v svojem imenu in imenu okolibivajočih gorenjskih graščakov do tebe, ki si luč razsvetljenosti in bliščče javnosti. Med kmeti se čuje slednje čase pogosto besedi: „stara pravda.“ Vsi gorenjski graščaki, kar nas je tod okoli, in vsi naši obliznjeni in prismojeni (kaplan je posrkal) kaplani . . .“

„Berite ta lepi odstavek še enkrat!“ reče Heribert ravnodušno in naloži usta zopet s sirom.

Hočeš, nočeš, ponovil je kaplan še enkrat:

„Vsi gorenjski graščaki, kar nas je tod okoli, in vsi naši obliznjeni in prismojeni kaplani ne vedo kaj pomeni ta kmetski klic. Ker bi bili pa radi vsaj toliko pametni, kakor je srednja kmetska buča, prosimo tebe luč učenosti, da nam razjasniš, kaj je to: „stara pravda.“

Odgovor pošlji po istem selu. Bog ti daj uživati še mnogo dolenjca. Vale!

Urh Pijanogorski.

Na dan sv. Jakoba 1514.“

Hitro je dokončal kaplan svoje branje, potem pa je vzdihnil v jedni sapi: „Ves sir ste mi pojedli, plemeniti gospod!“

„Pa jejte gnjat, če ste lačni.“

„Gréh bodi vaš,“ reče kaplan in seže po svinjini.

„Naj bo. A sedaj k stvari. Povejte mi, kaj je to stara pravda?“

„Ne vem, to bi morali vi vedeti, vi luč . . .“

„Jaz vam bom dal luč! Jaz naj bi vedel! Saj nisem pravdarski dohtar.“

„Tedaj?“

„Odpišite onim gorenjskim zabitežem v tem smislu.“ --

S tem je bila zadeva končana, a objednem zapečatená usoda naših kmetov. Jasno bo namreč c. bralcem, da ne bi bilo nikdar kmetskega upora na Slovenskem za staro pravdo, če bi graščak Heribert Jamarski, povoljno pojasnil svojemu bratu in gorenjskim plemenitašem pojem o stari pravdi.

A najhujše se je kuhalo za durmi. Tam je posluškovala dekla Mica. Gorje! Črni oblaki so se zbirali, nevihta je grozila, morda celo toča.

(Dalje sledi.)

Piše

mi učitelj z dežele: „Celo uro sem se trudil, da sem svojim učencem razložil po vseh pedagogičskih načelih (kakor n. pr. blaženje čustev i. t. d.) drugo obleganje Dunaja po Turkih. In uspeh? — Po šoli so se moji paglavci zmerjali s — Karo Mustafu. Čemu za božjo voljo se predava otrokom svetovno zgodovino?“

Da, čemu? —

F. P.

Praktičen naslov.

Gost (gostilničarju): „Zakaj pa ste vašo gostilno kar naenkrat prekrstili in jo imenovati „pri papirnem košu?“

Gostilničar: „Ah, zahajalo je preje vedno polno takih pesnikov, ki niso nič pili, prostora pa so zavzeli toliko, da so morali drugi gostje stati. Sedaj je pa mir.“

Vzgoja.

Mož: „Ne trudi se vendar, saj vidiš da je vse zaman, pes je preveč trmoglav in neče ubogati.“

Žena: „Potrpljenje, saj si bil ti tudi spočetka tak.“

Prepozno.

„Na dan najine ločitve sodnijskim potom je moja soproga nenadoma umrla.“

„Torej je prišla rešitev prepozno.“

Previden.

Kmetica: „Kje pa je skleda s cmoki?“

Sin: „Oče je moral hitro k zdravniku, ker mu je ostal cmok v grlu, pa je vzel skledo s seboj.“

Prijetneje.

Zdravnik: „Vi torej nočete piti zdravil? Pijte je vendar in si pri tem mislite, da pijete pivo!“

Bolnik: „Pijem pa raje pivo in mislim, da je zdravilo.“

Pristavek.

„Torej ti si ločen od svoje žene od mize in postelje! Čestitam ti od srca!“

Ločeni: Da, da srčna hvala, in kar je največ upoštevanja vredno, od njenega glasovirja tudi.“

Z njegovega stališča.

Ona: „Janko, to potovanje spada med najlepše, kar sva jih naredila.“

On: „Da, moja ljuba, že stiri dni ni naju nadlegoval noben upnik.“

Dokaz.

„Vidite, naš komik je obdarovan od narave s humorjem: on je pravi komik.“

„Kako to?“

„Čisto navadno, oženjen je že šest let, pa še ni zgubil humorja!“

Kuharica: „Gospa, v štirinajstih dnevih zapustim vašo službo.“

Gospodinja: „In zakaj, Micika?“

Kuharica: „Ker nimate niti telefona, da bi se mogla včasih s svojim Janezom kaj pogovoriti.“

Riziko.

„Francelj, pojdi v kuhinjo, ter se umi — danes pride stric.“

„Francelj (jokaje): „A kaj, če ne pride?“

Raztresen.

Brivec: „Želite morda brati kak časopis med tem ko vas bodem bril?“

Profesor: „Ne, hvala lepa, nimam časa!“

Kakor stari tako mladi.

Slavko: „Inzakaj se pa nočes z nami igrati, Vilka?“

Vilka: „Zato, ker ste vi moški tako pokvarjeni. Vedno nam prisegate ljubezen in zvestobo, bombone pa vse sami sneste!“

Preveč zahteva.

„Toda izvošček, peljite vendar nekoliko hitreje!“

„Kaj mislite, da bom radi vaših borih dveh kron konja, ki je vreden še najmanj dvajset kron tako podil, da mi pogine.“

Soproj (hoče zjutraj vstati pa ne najde hlač, služkinji): „Ali nič ne veste, kje so moje hlače, mogoče ste jih vi kam deli?“

Kati: „Ne, gospod, jaz jih nisem nič videla, mogoče jih je pa gospa oblekla!“

Prenaglo povišanje.

Minister (kateremu so se splašili konji, a mu jih je nekdo ustavil): „Rešili ste mi morda življenje, izkazal se vam bom hvaležnega. Kaj pa ste?“

Mož: „trgovec!“

Minister: „Imenujem vas dvornim založnikom, kaj pa prodajate?“

Mož: „Stare ponošene obleke.“

Slaba kupčija.

Knjigovodkinja; „Tvrška Kislica je napovedala konkurz, naša tvrška ima dobiti od nje nad sto kron, dobili jih bomo pa komaj deset.“

Vinski trgovec: „Slaba kupčija, na ta način zaslužimo komaj štiri krone.“

Najvažnejšega ni.

Služkinja (ki pospravlja v knjižnici): „Naš gospod profesor se postavlja vedno s svojo knjižnico, češ da ima nad tisoč knjig, pa ni vse vkup nič vredno, saj še „Zbirko ljubavnih pisem“ nima, kaj pa še „Sanjsko knjigo“.“

Grozno.

Soproj (ki je prišel prepozno domov): „Rečem ti, da mi lahko veruješ, kako rad bi prišel preje domov, toda ni mi bilo mogoče. Gospod svetnik me je prisilil tako prijazno, da sem sedel nazadnje, kakor na žarečem oglju.“

„Kaj praviš! S svojimi novimi hlačami, se vsedeš na žareče oglje!“

Hitro pomagano.

Predsednik nekega društva (gospodu, ki hoče društvu pristopiti): „Toda moram vas opozoriti, da sprejemamo samo oženjene može.“ (Gospod hoče oditi.)

„Počakajte vendar, mogoče vam lahko pomagam, jaz imam tri hčere!“

Težka pot.

Gospoda A. in B. sta šla pozno zvečer z neke plesne veselice domov. Zadelala sta skoraj ob vsak brzojavni drog in gospod A. vzdihne: „Oh, da bi bila vsaj iz tega gozda na prostem, potem bi že šlo.“

Priprost pripomoček.

Gospa: „Gospod doktor, kaj bi neki bilo dobro za bolni želodec mojega soproga.“

Zdravnik: „Druga, toda dobra kuharica.“

Edino sredstvo.

Kmet (v gostilni): „Ob najstih moram biti doma, je rekla moja stara. Sedaj je deset, čas bo, da pričnem razgrajati, da me vržejo na prosto.“

Anonca.

Izgubljen je bil včeraj na frančiškanskem mostu zlat medaljonček.

Vsebina: črni ali plavi lasje.

Vesten.

Kujigotržec (ki se je ravnokar sprl s svojo soprogo, svojemu pomočniku). „Pojdite in vzemite takoj iz izložbe knjigo „Zbirka ljubavnih pisem“, nočem, da bi koga imel na vesti.“

Grozne sanje.

„Ah, danes po noči sem imela pa grozno hude sanje. Sanjalo se mi je, da sem se vozila z zrakoplovom v čisto novi obleki in ko sem bila že na tisoč metrov nad zemljo, sem padla na novo pobarvano klop.“

Prešiček.

Kmet stoji s svojo ženo pred svinjakom, v katerem je spal prešič. „Glej stara, kako se prešiček smeje v spanju, gotovo se mu sanja, kako mi bo teknil s kislim zeljem.“

Tožba.

Mlada gospa: „Moj mož je jako skromen. Prvi poljub mi je dal pri zaroki, drugega pri poroki, tretjega pa mi misli dati šele pri srebrni poroki.“

Laskajoče.

A: „Res čudno, navadno ima najneumnejši mož najpametnejšo ženo.“

B: „Tako pametne soproge, kot jo imaš ti se ne dobi kmalu.“

Vse nič ne pomaga.

„Ne vem kaj naj storim, kuhala sem z drvimi, z ogljem, na špiritu, potem z vodikom in nazadnje z električno, pa vse nič ne pomaga, mojemu možu nič ne tekne.“

Opomin.

Soproga bankirja pride v sobo ravno, ko je udaril njen sinček guvernanta. „Saj toliko bi lahko pazili, da moj Fricko ne bo delal vsega samo z levo roko, postal bo popolnoma levičen.“

Tudi.

Podčastnik: „Prostovoljec, grof Trdoglav, vaši gumbi se pa danes jako slabo svetijo, kaj takega se ne sme več zgoditi.“

„In ti, (obrne se k zraven stoječemu rekrutu) ti si ravno taka svinja.“

Vedno isti.

Profesor: „Za vruga, sedaj sem pa izgubil robec, sedaj pa ne vem, na kaj naj se spominjam, ko sem imel dva vozla v njem.“

Zadnje sredstvo.

Zdravnik (v omotici ležeči starejši gospodičini, ki je ni mogel na noben način pripraviti k zavesti): „Gospica nek gospod je tu in vas prosi za vašo roko!“

Gospodičina (izpregleda): „Kar bliže naj pride, pa se dogovoriva.“

XIV.

Ke tud jest cajt-
tunge pišem, šika se,
de se spomnm tud
jest englandarskeh
časnkariju, astn mojh
kumaratu in puvem,
kuku sma se kej
mel na Krajnsk.

Kuku se jm je u
Trste in pu Guriškm
gudil, tu nam nč
amna gre, na Krajn-
skm sma jm tli pa
u peru vrst pukazat,
kulk mama vode
in zatu sma jh pe-
lal na Blejsk jezer
in de b na mislel

englandari, de je tu usa voda k ja mama, nam je še
buh iz prou puštenm dežam pumagu, tku de ukul in
ukul na vrh in spodi ni blu družga videt, ket sama
voda. Če sa bli englandari te naše vode vesel, glih
na vem, jest ja gvišn nism biu, pusebn, ke znam tud
sam voda delat, kedr je treba. Vesel sa pa gvišn bli
englandari, k sa vidl, kuku se mi zajne am uzamema:
še bl sa bli pa vesel, ke jh je pršou na Blejsk jezer
puzdraut sam anglešk — skladiše ublek.

Ke sa englandari na soj rajž gvišn že zadost
vode vidl, sa šli na Blede raj spat, kokr pa, de b še
tuki voda gledal in sa se zbudl šele tekat, k sa začel
Matičari in Matičarce pet sluvenske pesm, kar jh je tku
ganil englandarje, de sa bli čist iz sebe. Nahter sa
clu ublebil, de uja pršli večkat na Bled ta petje pu-
slušat, če uja mel cajt.

Kokr sa se enkat navečerjal in sa dubl še usak
ene buklice za ondenkn iz saba, sa se pa udpelal na
Kurošk, de sa s u Celouc ugledal krofe in druge take
celouške pusebnast.

Vidu sm pol englandarje tud u Belak, ke sa se
prpelal ke pupoune južnat, naprej se pa nism zajne
am jemau, ke sm mou sam iz saba in soja rajža dost
za upraut.

Kokr usak člouk rad učash mal pugleda pu svet,
tku je tud mene lšt prjeu, de sm šou enkat mal na-
ukul pugledat, kua kej drge ldje pučneja, kuku ceste
flajštraja in pu let špricaja, kedr je vroče. Ferbčn sm
biu tud, kua prouzaprou hodja ldje iz celga sveta
gledat in gnar zapraulat ke na Solzpurgarsk. Vidu
sm velik, ampak če čm pu pravic puvedat, prou mal
tacga, de b se muja splačal. Hribe mama pr nas lepe,
nč mn kokr drge; vode mama zadost in jezera taka,
de se morja usi ta druh skrit. Če že nisa tku velik,
kokr nahter druh, sa pa tulk lepš. Ta nar bl se m je
še dupadl na Pajarskm, u Munakum. Tam sa t gase

in ceste, de jh lohka ublizneš, pa se na uš nč jezika
umazu. Pousod use asfalteran, kamr pugledaš in usak
jutr umit, de se kar glonca. Ke sm vidu te gase in
ceste, spounu sm se Iblane in ket en orh debela souza
m je pršla u uči. Takeh cest, kokr jh mama mi, nism
vidu neker pu svet, in če že iz drugm pusebnastm
na morma prvabt tujcu u Iblana, dejma delat mal re-
klame iz našm cestam, de jh uja ldje hudil gledat,
zatu ke naše ceste sa ena taka pusebnast, de na u
nubenmo žou, če jh pride gledat tud iz Kataribe.

V svarilo.

Naslikal je podobo sveto
slikar neslavnega imena;
ker delo bilo je najeto,
izplačala se mu je cena,
ki bila je že določena. —
Zdaj zbere župnik vso sosesko:
„Podoba sveta „a la fresko“
kako, ljudje se vam dopada?“
„Podoba meni se dopada,
ker živa je, kot prišla bi iz raja,
da s čustvi svetimi napaja
mi dušo verno!“ reče prvi. —
„Da, živa je, so barve žive,
a te oči — hm — preveč sive
in kako vdrté so! Obrvi —
m, hm so prav kot dva polkroga!
In ni li krajši desna noga?“
To svoje neprikrito mneje
povedal drugi je in potrjenje
mrmrala vsa je družba zbrana.
Pa reče župnik: „Da, tako je!
Na steno je le namazána
podoba ta, ki res nestvor je!
kdor tak umetnik se izkaže,
ta okna naj in duri maže,
ker se ne bo ovekovečil,
oči nikogar ne osrečil.
Sicer pa moje so nakane,
da naj pođoba le ostane,
in verniki ki sem prispejo,
podobo čudno to naj zrejo.
A vendar nekaj še zahtevam:
slikarja namreč ne umevam,
čemu podpisal ni imena?“
Brez tega stvar je brez pomena!
Tako sem torej se odločil:
slikarju bodem brž naročil,
da naj z imenom se proslavi
in pod podobo ga postavi;
za mali trud od me darilo
dobi povoljno kot plačilo.
Čemu smejite se? — Le čujte!
Dar bo mu za ime plačilo,
ime pa — drugim kot svarilo!“

S. K. J.

Nesrečni pečat.

(Prosto Ž.)

To je bilo razburjenja v poštarjevi hiši. Dekle so pomivale tla, debela poštarica je pekla, kuhala in cvrla, da je bila vsa znojna in rudeča kot kuhan rak.

Stari sivi poštar je letal iz enega kraja v drugega, ukazoval, grajal in vzdihoval, da se je moral vsakomur smiliti.

In stari Miha, postiljon, je pa v uradni sobi pometal, brisal in urejeval, da je sopihal kot kovaški meh in da si je v enomer brisal debele znojne kaplje.

Poštar je zvedel od svojega prijatelja, poštarja v sosednjem trgu, da pride nadzorovat njegov urad novi nadzornik, ki pa je baje jako natančen in strog. Zato tudi tako razburjenje pri hiši.

Delo se je vršilo v veliko zadovoljnost poštarjevo, naglo in dobro. Iz kuhinje je prihajal prijeten, nos šegatajoč vonj, pod se je svetil kot da bi bil nov in v uradu je bilo vse lepo urejeno, vse je bilo na svojem mestu, tako, da je bilo veselje gledati. Veselo je mencial debeli poštar roke in njegov že itak rudeč obraz se je žaril v velikem blesku veselja in zadovoljnosti. Samo pisma se morajo še odpraviti, potem bo pa vse dobro.

„Miha, hitro današnji datum v pečat, da odpravim pisma. Čas je že.“

Hitro se je zasigural Miha na koledarju, da je šesti dan petega meseca. Torej hitro na delo. Ali, oh nesreča! Ravno šestice za pečat ni bilo nikjer. Kaj pa zdaj?“

Ves potr naznani Miha nezgodo gospodarju. Ta se je ravno krepčal z dobrim cvrtjem in tako zelo se je prestrašil ubogi poštar, da mu je ves obilni grizljaj obtičal v grlu. „Kaj bo zdaj,“ je zdihoval, „kaj bo zdaj? Vse je tako lepo urejeno in napeljano, kakor na vrvici, da bi se čudil sitni nebodigatreba nadzornik in me pohvalil kot vestnega in rednega uradnika. A zdaj mora pa ravno ta nesrečna šestica štrečno zmešati. Zakaj mora vendar šestica zmanjkati, zakaj mora ravno danes šestega biti. Oh, moj bog, kaj bo?“

Tako je stokal ubogi poštar ter hitel premetavati še enkrat vse knjige in zapisnike, še enkrat prebrskal po vseh predalih in kotih in ubogi Miha je vzdihoval, ko je moral zopet in zopet urejevati, ter je preklinjal nesrečni dan, ki mu je prinesel toliko skrbi in truda. Še enkrat so se morale prebrskati vse smeti, še enkrat pomesti vsa tla, ali nikjer nesrečne šestice.

Ves uničen se je vsedel poštar na stol in obupan izraz v njegovem obrazu je moral vsakomur vzbuditi usmiljenje.

„Pisma bi morala biti že odpravljena, nadzornik bode vsaki čas tu, a jaz si ne morem pomagati. Miha, išči, išči!“

In Miha je iskal, plazil se pod mizami, prebrskal po vseh regalih in predalih, ali šestice le ni hotelo biti nikjer.

„Pa skoči po ključavničarja, mogoče mi more ta narediti in popraviti škodo.“

In Miha je dirjal na vso moč h ključavničarju da so se mu šibile njegove stare noge in da so vsi začudeno gledali za njim, misleč, da ni več čisto prav v njegovi glavi, ko še, akoravno tako star, dirja po trgu. Toda tudi ključavničar ni vedel izhoda iz te zmešnjave, ker mu je manjkalo potrebnega orodja. Sedaj je tekel Miha k mizarju in ga je prosil za božjo voljo, naj naredi šestico, če tudi leseno za danes bo dobra. Toda mizar je izjavil, da jo bo že naredil, samo počakati mora, da dobi iz mesta pripravno orodje in les.

S povešeno glavo je prišel Miha nazaj in naznanil, da je vse brez nade. Poštar je bil uničen. Sam sebi se je smilil in v enomer zdihoval: „Kaj bo, kaj bo? Še ob službo bodem, samo radi te neumne šestice.“ Sedaj se pa oglasi Miha, ki je stal dozdej za vratmi kakor tepen pes: „Kaj pa če bi še poskusili s kovačem?“ „E, kaj bo kovač? Če še ključavničar in mizar nista mogla tudi kovač ne bo.“

„A, on je sila moder. Lani mi je popravil mlin za kavo, ko je že tudi ključavničar poskušal.“

„Nu pa skoči po njega.“

Ko je kovač slišal, kaj se je zgodilo z Mihom je samo rekel: „Bomo že videli, kaj bo,“ in je pobasal klešče in kladivo in hitro sta jo z Mihom ubrala proti pošti. Tam si je kovač ogledal pečat in številke in ko je videl, da manjka šestica, se je samo zarežal ter potisnil Miho in poštarja iz sobe rekoč jima, naj ga zunaj počakata, da bo kmalu gotov. Napeto sta ga poslušala ta dva zunaj in nestrpnno pričakovala, kdaj da bo kovač odprl. Ni jima bilo treba dolgo čakati in skozi vrata se prikaže sajasti kovačev obraz, raztegnjen na smeh, da ste se videli vrsti belih zob. V roki je držal kovač pečat, v katerem se je svetila obupajočemu poštarju svetla šestica nasproti.

Poštar je nem od prevelikega veselja stisnil hvaležno žuljavo roko kovačevo, v kateri se je zasvetil srebrn tolar. Kmalu nato je došel nadzornik, ki je izrazil svoje veselje napram poštarju, da ima tako vzorno urejen urad in mu zagotovil, da ga bo priporočal pri višji oblasti.

Poštar je bil presrečen in tisti dan je teklo vince v njegovi gostilni, zastonj. Tudi kovač je bil povabljen, ter se pridno posluževal poštarjeve radodarnosti. Tedaj je pa prisedel poštar k njemu ter ga prosil, naj mu razloži svojo umetnost. „Vidite,“ je rekel kovač, „ko sem tako ogledaval tiste številke in ko sem videl, da manjka ravno šestica, sem si pa mislil: zakaj se pa ne bi mogla devetka obrniti, pa bo ravno tako lepa šestka, kot pa drugače. Tako sem tudi storil, pa sem jo še malo obdrnil, da je bila svetlejša. In to je bila vsa moja umetnost. Meni je le bilo všeč, kako ste bili ginjeni, ko sem vam pokazal novo šestko. No, drugič mislim, vas pa že ne bo tako speljalo.“

Poštar ga je še samo prosil, naj molči o vsem, kar je kovač tudi storil. Vsa družba se je pa še pozno v noč zabavala ob kovačevih dovtipih.

Samo
6
dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki
Francoske prekomorske družbe
Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko.
Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za
vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDÄ oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18
v novi hiši 'Kmetске posojilnice', nasproti gostilne pri 'Figovcu'

Največja zaloga nanovo došlih spomladanskih in poletnih **oblačil**

za gospode, dame, dečke in deklice najelegantnejšega in najnovejšega kroja.

Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje **DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.**

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja. tovarna oljnatih barv, laka in firmeža z električno gonilno silo.
Dekoracijska, stavbena in pohištvna pleskarja. Telefon 154.
Delavnica: Igriške ulice št. 8. Trgovina in pisarna: Miklošičeve (Frančiškanske) ulice 6.
Telefon 154.

KLIŠEJI ZA CENIKE, KNJIGE ITD. V CINK, BAKER ALI MEDENINO ZA ENO- ALI TRIBARVNI TISK PO RIŠBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Cene izredno nizke!

Angleško skladišče oblek

O. Bernatović

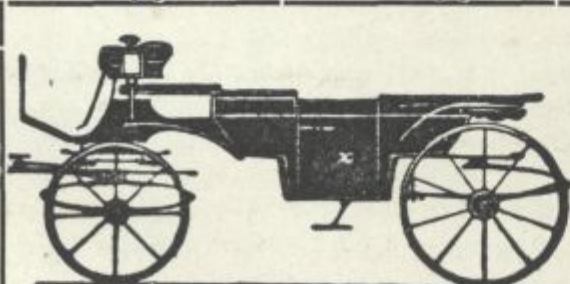
Ljubljana, Mestni trg šte. 5.

Izšel je

Hribarjev najnovejši „Splošni naslovnik“ uradov, društev, tvrdk in zasebnikov deželnega stolnega mesta Ljubljane ter vojvodine Kranjske.

Cena K 10.—

Imam večjo zalogo **vozov vseh vrst.** Vozove izdelujem po najnovejši dunajski in pariški modi; tudi stare vozove jemljem v račun po visoki ceni.

FRANC WISJAN

izdelovatelj vozov

Ljubljana, Rimska cesta št. 11.